

Op zoek naar Gieren in Noord-Oost Spanje

Kees Verweij

In de eerste twee weken van mei in dit jaar ben ik met mijn vrouw naar Noord-Oost Spanje gereden om o.a. te gaan kijken naar de gieren, die, naar verluidt, daar nog in behoorlijke aantallen te zien zijn. Bovendien was ik een beetje nieuwsgierig hoe het daar nu zou zijn, want het is al weer bijna 20 jaar geleden, dat we met meer dan twintig leden van onze Vereniging aan dat gebied een bezoek hebben gebracht.

Gieren hebben iets bijzonders. Dat is zeker opgevallen bij ieder, die de Vale gieren heeft gezien, die vorig jaar met bijna 20 exemplaren een bliksembezoek aan Noordwijk brachten en de nacht doorbrachten op het landgoed Offem.

Na twee dagen flink doorrijden bereikten we het plaatsje Ayerbe, gelegen aan de voet van de Pyreneeën, ongeveer 20 km. ten noorden van de provinciestad Huesca. Daar was een weliswaar kleine, maar toch zeer behoorlijke camping, die van goed sanitair was voorzien. Deze camping was ons aanbevolen door Martijn de Jonge, die deze plek een goede uitvalsbasis vond voor verschillende tochten in de omgeving.

De eerste dag gingen we op weg naar de oude kasteelruïne Loarre, die op ongeveer 10 km. van de camping was gelegen. Halverwege zagen we links op een lage heuvel een hele groep Vale gieren zitten, terwijl er nog een grote groep daarboven zweefde. We gingen er een kijkje nemen en we troffen er een waar kerkhof van dode dieren aan, zoals varkens, schapen e.d. We verscholen ons achter een paar bosjes en konden van daaruit de gieren prachtig zien. Velen kwamen soms vlak boven ons hoofd aanvliegen en begonnen van de dierenresten te eten. Dit was dan ook een uitgelezen plek om ze van nabij

te kunnen fotograferen. Hun enorme spanwijdte van bijna drie meter maakte een zeer bijzondere indruk op ons.

Het grootste gedeelte van deze groep bestond uit Vale gieren, maar er zaten ook enkele Aasgieren tussen. Aasgieren zijn beduidend kleiner dan Vale gieren en hun kop is ook veel spits. We kregen verder de indruk, dat Wouwen ook niet van aas afkerig zijn, want regelmatig gleden er zowel Zwarte als Rode wouwen over ons hoofd. Toen we het terrein net verlaten hadden kwam er een boer aan met een tractor. In de bak van de tractor lag een dood schaap, dat kennelijk ook voor deze plaats bestemd was. In elk geval is het opruimen van dode dieren in Spanje een stuk gemakkelijker dan bij ons, want de gieren doen het werk.

De volgende dag zijn we naar een plaats gegaan, waar veel gieren broeden, n.l. in de steile rotswanden van Los Mallos de Riglos. Vlak achter het gelijknamige dorpje rijzen enorme loodrechte rotswanden omhoog, waarin verschillende richels en openingen zitten. Na enig turen zagen we verschillende gieren zitten, waarvan we konden zien, dat er nog een aantal aan het broeden was. Een eind verder de kloof in konden we wat hoger en dichter bij de rotswanden komen en op een gegeven moment keken we een gier als het ware recht in de ogen. Hij bleek naast een groot nest te zitten, waarin al een behoorlijk groot jong zat, dat geregeld met zijn kop omhoog kwam. Voor andere roofvogels was deze plek evenzeer de moeite waard, want we ontdekten ook nog een Dwergarend en een Slechtvalk, terwijl we naderhand ook nog een Kleine torenvalk langs zagen vliegen.

Ook tijdens de volgende dagen trokken we naar verschillende andere plaatsen, zoals bijvoorbeeld naar het hooggelegen klooster San Juan de la Pena. Aan de voet van de steile rotsen zagen we wederom tal van Vale en Aasgieren vliegen.

Een bijzondere plaats was ook de vuilstortplaats, even ten zuiden van Ayerbe. Hier zweefden evenzo grote groepen rond, soms vlak boven de weg naar Huesca. Maar een grote wens bleef nog over n.l. het ontdekken van de Lammergier. De Lammergier is de minst talrijke in dit gebied. Op verschillende plekken hebben we de lucht afgetuurd, maar het wilde nog maar niet lukken. Totdat we na een week in de Siërra de Guara belandden in een nauwe kloof nabij een stuwmeer. En jawel hoor, daar kwam de eerste. Later kwamen er nog drie, die prachtig te zien waren. Een leuke verrassing was een Steenarend, die betrekkelijk laag over kwam vliegen. Ook hier was het weer goed kijken naar andere roofvogels zoals een Slangarend en een Havikarend. Het valt niet mee, ze alle in een oogopslag te onderscheiden, maar na een paar dagen krijg je er aardig kijk op. Er zijn er voldoende om je er goed in te kunnen oefenen. Eerlijk gezegd zijn we niet alleen voor de roofvogels gegaan, maar ook voor andere interessante soorten, die bij ons niet of nauwelijks te zien zijn. De Hop is

er een, die je nauwelijks kunt missen. Bijeneters hebben we bij honderden gezien, zelfs op de camping. Overal in de omgeving zijn er kleine steile hellingen, waarin deze fraaie vogels broeden. De Scharrelaar is wat moeilijker te ontdekken, maar we hebben er een, zij het heel kort, langs zien vliegen. Op enkele nabij gelegen akkers rond het stuwmeer van Monmesa ontdekten we enkele Grielen. Roodkopklauwieren en verschillende soorten leeuweriken waren beslist niet zeldzaam. Dit gold ook voor de Provençaalse grasmus, die op vele plaatsen te horen was.

Leuke verrassingen waren verder de Blauwe en de Rode rotslijster, die we tegen de rotswanden van Loarre ontdekten. In de buurt daarvan zagen we nog twee Blonde tapuiten. Dit is zomaar een greep van de vogels die je in het prachtige gebied van de provincie Huesca aan de voet van de Pyreneeën kunt verwachten. Beslist voor herhaling vatbaar!

Kinderen, Natuur en Educatie

Paul Paumen

“Opa kijk!” zegt mijn kleinzoon van drie jaar: “Voetje met zwart hoedje op” en wijst met zijn kleine vingertje naar de koolmees, die aan een vetbol bij de voederplank hangt. Zie je wel, denk ik.... dat heeft ie van mij geleerd!.... maar als hij even later met zijn vuistje op het raam bonst en zelfs met een stok naar buiten wil om een aantal kraaien van de voederplank weg te jagen, denk ik .... ai.... heeft ie dat ook van mij geleerd?

Kinderen pakken heel snel iets op; dat is algemeen bekend! Het is daarom echt de moeite waard om de dingen, die ons zo boeien in de natuur aan kinderen over te brengen. Dat gebeurt dan ook regelmatig in het Jan Verwey Natuurcentrum, waar klassen met schoolkinderen op bezoek komen. Aan de hand van eenvoudige opdrachten speuren de kinderen in - en rond het diorama naar de antwoorden en ook met leuke spelletjes worden kinderen uitgedaagd om zich te verdiepen in verschillende onderwerpen die met de natuur te maken hebben. Sinds kort is in het Natuurcentrum zelfs een speurtocht beschikbaar voor de allerkleinste schoolkinderen vanaf 4 jaar.

De organisatie van dit scholenbezoek is in handen van de zgn “Educatiegroep”. Als u weet dat er jaarlijks gemiddeld zo’n 800 schoolkinderen naar het Jan Verwey Natuurcentrum komen en dat de Educatiegroep daarnaast ook rondwandelingen in het Leeuwenhorstbos organiseert met als klapstuk het jaarlijkse Herfstnatuurspel, waar op een middag zo’n 500 kinderen op af komen, dan blijkt dat natuureducatie aan kinderen in deze tijd alleszins de moeite waard is.

De Educatiegroep bestaat uit circa 10 personen en dit groepje komt regelmatig bijeen om nieuwe ideeën voor natuureducatie op elkaar af te stemmen, uit te werken of samen van de natuur te genieten. Ons groepje kan nog wel wat versterking gebruiken! Als je denkt hé ... misschien is dat wel iets voor mij? Kom dan gewoon eens een keertje vrijblijvend kijken in het Natuurcentrum als wij daar met een klas schoolkinderen actief zijn. Ben je geïnteresseerd neem dan contact op met Nel Nooijen tel. 071-3611347 of Ineke van Dijk tel. 071-3616054. In elk geval welkom!!